

KÖSZEG ÉS VIDÉKE

Szépirodalmi, társadalmi, és közgazdasági hetilap.

Megjelenik hetenkint egyszer, vasárnapon.

Előfizetési ár:

Egy évre 1 frt = 8 korona, fél évre 2 frt = 4 korona,
negyed évre 1 frt = 2 korona.

Egyes szám ára 10 kr. = 20 filler.

Felvilágosító szerkesztő:

WITTINGER ANTA L.

Kiadó és laptulajdonos:

FEIGL GYULA.

Előfizetési pénzek és reklamációk a kiadótulajdonoshoz, Feigl Gyula nyomdászhoz (városkör 81) intézendők.
Nyitlter sora 40 fr. - Hirdetések nagyság szerint.

Mulassunk a szegényekért!

Szeretjük, hogy az idei farsang nem mulik el annélkül, hogy szegényeinkre, illetőleg oly egyesületek jóvedelmének gyarapítására ne gondolnánk, melyeknek nemes feladatai közé tartozik a szegények istápolása. A város uri legényei vállalták magukra a szerepet, hogy a közönséget a jó gyakorlása czéljából mulatságra gyűjtik össze, helyesen fogván fel a jó gyakorlását, mert nem tartanak azokkal, akik a jótéteményeket titokban, rejtve kívánnák inkább gyakorolni, vagyis úgy, hogy ne tudja még jobb kezünk se, mit cselekszik a hal. Mert ez nem válik be mindég.

Dicsőség annak, kiben elég a férfias erő, hogy lemondjon a dicséretéről, az elismerésről, a tömjénezéstől csak azért, hogy gyakorolhassa a jót. De hányan vannak ők, a derék emberek? Hányszor olvassuk az ujságokban, hogy ismeretlen, magát megnevezni nem akaró jótévő adakozott s hányszor azt, hogy teljes nevével és összes meglevő és kapandó prédikátumaival kiirt emberbarát adott jótékony czélra?

Legyünk csak őszinték. Az emberek szívesen tánczolnak a szegényekért, de nem szívesen adakoznak nekik. Szeretnek szavalni és szavaltatni, énekelni, beszédek mondani, szeretnek szerepelni a nemeslelkű emberbarátok névjajstromában, de

nem szeretnek némán fizetni minden díkezió, mulatsikaszó és nyomtatott lista nélkül.

S ha számolnunk kell ezzel a nem nagyon örvendős faktummal, ha választanunk kell a reklámos jótékony és a néma érzéketlenség között, bizony-bizony oktalanság volna inkább a magasabb morál alapján éheztetni a szegényeket, mint a megbocsátható szereplési viszketeget kielégítvén, felruházni a fagyoskodókat.

Azért irtunk mi már a farsang beállta előtt a jó-nak gyakorlásáról mulatságok rendezésével, azért helyeseljük, de nemcsak helyeseljük, hanem dicsérjük fiatal uraink abbeli nemes elhatározását, melylyel két jótékony röggyesületünk javára készítenek elő farsangi mulatságot.

Ez a mulatság meg lesz. Éljen is ez alkalommal és menjen el a mulatságra mindenki, aki mulatva akarja a jótékonyt gyakorolni, vagy aki jót cselekedve mulatni óhajt. *A czél szentesíti az eszközöket.*

Gyakoroljuk a jót nyiltan és férfiasan!

Csak nem fogja elhinni senkisé, mikép olyan rosszak vagyunk, hogy a jót csak elismerésért tesszük, hogy a szegényeket csak a reklám kedvéért istápoljuk, hogy az éhezöket csak azért etetjük, miszerint mi lakhassunk jól — a dicsőséggel.

Ezt talán mondják az emberek, de nem gondolják, nem érzik. Ugyanaz a mondás, mint mikor őszinte lelkesedéssel fakadunk ki: „Milyen becsületes ember ez, vagy az a barátunk! Igazán bámulatos!”

Ördögöt bámulatos Mintha érdem volna becsületesnek lenni és nem kötelesség. Hisz aki nem becsületes, azt beesukják.

A jótékony is kötelesség annak, akinek van felesleges morzsája. Olyan kötelesség, amelyet nem törvény ró rá, hanem a saját becsületes szíve s józan esze, amely a nagy vagyon biztosítását abban látja, hogy a szegénynek is jusson.

A nyomor nagyban és a nyomor kicsinyben — ez a mai társadalmi viszonyok perspektívája. A nyomor enyhítése nagyban állami, a nyomor enyhítése kicsinyben társadalmi feladat. Nincs parciális csapás, mely a társadalmi élet szerepvivő faktorait az orvos-szerek miként való előteremtésére vonatkozólag tüstént gondolkodóba ne ejtené.

Ne is legyen ma már a szegénységnek egy parányi zuga sem, ahova, legalább nagy-néha a jótékonyt egy melegítő sugara be ne hatoljon. Jótékonyczélú hangversenyek, bálók, piknik, estélyek, felolvasások, színi-előadások stb. mind alkalmasok a jótékonyt, a könyörületeség filléreinek a gyűjtésére.

TÁRCZA.

A sas és a bagoly.

— Nyelvelési vita vagy a világság győzelme a sötétségben. —

Iris Aesopus Phaedrus Placidus.

Bagoly (lelkendezve beleütközik a sasba). Hallottad-e, szárnyas barátom, minő fölfedezést tettem legutóbbi esteli barangolásomban?

Sas. Dunsztom nincs róla.

Bagoly. Nos tehát, csapj le rögtön a közegei gymnasiumra és ragadd magaddal mezei egérként a föld színeiről, mert a szent falak között világfelforgató tanokat hirdetnek a derek közegeiek és csopregiek tudományt szomjúkózó csemeréinek.

Sas. De hát honnét tudod te ezt, kedves éjjeli barátom? Hisz te csak az éj sötétjében szeretsz körutadra járni.

Bagoly. Ne törődjél azzal! Elég az hozzá, hogy biztos értesüléseim vannak. Még most is borsózik a hátam, ha reá gondolok. Különb, ha kíváncsi vagy rá, elmondom. Egy névnap ünnepségre gyűltünk össze, természetesen az esti órákban, és ott került elő a dolog. Képzeld csak! Azt tanítják a közegei gymnasiumban az ártatlan ifjuságnak (oh csopregi gymnasium! jöjjön el a te országod!), hogy az a bizonyos deakzó, „caritas” annyit jelent, mint „drágaság”. Hidd el, barátom, sokat tanultam már, elég nagy lett tőle a fejem is, de soha ilyen istentelen dolgot nem hallottam. Hisz a „caritas” annyit jelent, mint „szerelem”!

Sas. Látod, kedves bagoly barátom, mindig figyelmeztetlek, hogy nem jó annyit a sötétségben járni, de te nem hallgattál rám. Egyőbként szerencsénk, hogy

csak ketten vagyunk, legalább kivülem nincs más tanuja sötét észjárásodnak. Hanem azért csak csendesen legyünk, mert ilyenkor ezen a rajon szoktak estálni a beuczes tanárok, még meghallhatnak és akkor ugyancsak derekusan elbannának veled. De ha megigéred, hogy csendesen maradsz, majd én elszólalom szépen aggodalmaidat.

Bagoly (lemondással). Megigérek mindent, csak nyugtasd meg megzavart lekiismeretemet.

Sas. Tehát vigyázz! A minap a gymnasium udvarán disznóölés volt; a hentes a disznó máját, az én kedvelt falatomot, véletlenül az udvaron felejtette; sas-szememmel én mindjárt észrevettem és rögtön a gymnasium tetején termettem, hogy e kedvező alkalmat felhasználva a martalékot birtoomba kerthessem. Sokáig kellett várakoznom, mert a gymnasium udvara tele volt diákokkal, kik épen arról beszéltek, hogy mily szépen tanultak a szavak jelentésének fokozatos fejlődéséről. A dolog engem is érdekelt, egészen elfelejttem a disznómáját és feszült figyelemmel hallgattam beszélgetésüket.

Bagoly. De még mindig nem szóltál a „caritas”-ról semmit sem!

Sas. Csak legy türelemmel, mindjárt elmondom, mit tanultam. De hogy jól megérted, majd szép rendszeresen előadom, a mit beszédjükből megjegyeztem. Hit épen a „caritas” szóról beszéltek. Elmondtak, hogy a „caritas”-nak kétféle jelentése van. A legelső jelentése „drágaság”, mint ezt a nagy Finály-fele szótár 308. lapján is olvashatni: caritas (carus): 1) drágaság, magas ár, pl. caritas annonae, a gabona drágasága, caritas vini, a bor drágasága. 2) átvitt értelemben: nagybecsüles, szeretet. Ebből láthatod, hogy a „caritas” szónak „szerelem” jelentése csak átvitt értelemben, mert azt, a mi drága, nagybecsü előtünk, szeretjük.

Bagoly. Eddig igen szépen beszélsz. De látod, a Finály-fele szótár is tévedhet.

Sas. Ugy látom, hogy még mindig a sötétben bandukolsz. Hisz tudhatod, hogy a szótárakat nem szemérmek szerint készílik, hanem a szavak jelentését úgy adják elő, a mint a classicus írók műveiben találták.

Bagoly. Ejnye, ejnye, és erre nem is gondoltam. De hát hol vannak azok a — nem tudom én, mi csoda — classicus írók?

Sas. Mindjárt idezek egy pár helyet a classicus íróktól. Ezekből aztan te is meggyőződhetel, hogy a „caritas” nemcsak „szerelem”, hanem első sorban „drágaság” jelent. Bizonyára ismered a legklasszikusabb író, Cicerót?

Bagoly. Bíz én megvallom, hogy nem igen emlékszem reá. Azt tudom, hogy a borsót deakul „cicer”-nek hívják, de Ciceró nevű uriember nincs az ismerőseim között.

Sas. Te bagoly! Hisz Ciceró a rómaiak korában élt, híres ügyvéd és szónok volt, csak úgy tudtak hozzá a clientek pörös ügyeikben. Egy alkalommal Verres ellen tartott beszédjében (3. 93.) említi a „caritas” szót és pedig drágaság értelemben: Biennio provinciam obtinuit, cum alter annus in vilitate, alter in summa caritate fuit.

Bagoly. No ez igazán szépen hangzik az én fulemnek is. És csakugyan „drágaság”-ot jelent itt a „caritas”?

Sas. Nagyon természetesen. Poraze te nem érted meg ezt az igazán klasszikus mondatot!

Bagoly. Már a mi azt illeti, bevallom, hogy több német szót hallok, mint latint, de még magam is inkább beszélök ma németül, és épen ezért a mi kevés latin nyelv ragadt rám, az is már kezd lekopni rólam.

